

Cu aceeași monedă

Există un bun obicei, care are toate șansele să devină tradiție, și anume ca teatrele din provincie să facă apel la unii din regizorii de frunte din Capitală.

Firește, faptul acesta își are o logică proprie: regizorii teatrelor din Capitală posedă o vastă experiență, concretizată în numeroase și grăitoare realizări, și prezența lor în mijlocul colectivelor din provincie creează o adevărată emulație și poate asigura un apreciable succes.

Dar nu numai colectivele sînt beneficiarele acestui obicei. Chiar și reputații regizori ai Capitalei. După un scurt popas în provincie — unde au prilejul să lucreze cu un material uman necunoscut, dar proaspăt și însuflețit — se înapoiază la matcă înviorați și contaminați de entuziasm. Ba, citeodată, găsesc la confrății din cuprinsul țării și unele interesante evadări din șablon, unele viziuni regizorale menite a-i pune pe gânduri.

Dacă există, așadar, acest bun obicei, care are toate șansele să devină tradiție, ne întrebăm de ce nu există și o inițiativă care — nepracticîndu-se — nu are nici o șansă de a deveni măcar obicei? Despre ce inițiativă e vorba?

Aceea de a răspunde cu aceeași monedă și de a invita pe unii din excelenții regizori din provincie să pună în scenă spectacole la teatrele din Capitală.

Nu vrem să dezvoltăm nici un fel de argument, întrucît avem certitudinea că utilitatea unei asemenea inițiative vorbește de la sine. Și dacă ar fi totuși necesară o pledoarie în favoarea aplicării neîntîrziate

a acestei măsuri, ce poate pleda mai convingător decît amintirea succeselor obținute de unii regizori din provincie?

Să ne gîndim ce-ar putea realiza, de pildă, Crin Teodorescu ori Radu Stanca pe scenele teatrelor din Capitală, cu amplele posibilități interpretative ale ansamblurilor bucureștene.

Problema a fost pusă. Urmează să se mediteze asupra-i și, eventual, să fie și rezolvată. Tovarăși directori, aveți cuvîntul!

Șt. T.

Mania ambulatorie

„Toamna se numără... cererile” îmi spunea odată, cuprins de desperare un activist al Direcției teatrelor.

Așa cum odinioară exista mania mutărilor de Sf. Gheorghe, așa acum, de îndată ce soarele verii începe a păli, curg cererile de mutare de la un teatru la altul.

Actorul X cere să fie mutat de la Turda la Birlad, Y de la Sibiu la Bacău, Z de la Galați la Brăila.

Acum un an X cerea să fie mutat pentru apropiere de soție (se căsătorește), anul acesta cere să fie mutat pentru depărtare de soție (divorțează); anul trecut Y cerea să fie mutat la Orașul Stalin pentru că e debil pulmonar, anul acesta cere să fie mutat la Constanța pentru că are reumatism.

Cererea se multiplică în multe exemplare și apoi se trimite copiile... la minister, la sfaturile populare, la teatre. Pe undeva cererea se oprește și actorul... se mută. Bineînțeles odată cu mutarea cere și o clasă de salarizare în plus. Se întîmplă astfel ca

actori nemerituoși să ocupe locuri fruntași în scheme datorită activității lor... ambulatorii.

„Orașul și stagiunea” e deviza lor, atunci când nu au și recorduri personale (două orașe pe stagiune).

Din fericire, cel mai adesea aceștia sînt nu actorii fruntași, nu personalități artistice marcante, ci mai mult „funcționari artistici”, care se lamentează de eternele „persecuții” la care sînt supuși, „bătrîni de viitor”, adeseori piedică în munca unui teatru datorită activității lor „extrascenice” (bîrfe, calomnii, intrigi).

De aceea de multe ori directorul teatrului e de-a dreptul bucuros să acorde transferul solicitantului pentru a scăpa de el. Ba, în același scop, este gata să-i acorde și cele mai calde... recomandări.

Și astfel se adună mormane de cereri, se pun referate, rezoluții, în timp ce petiționarii își pregătesc bagajele. Și acest du-te vino, numai prielnic nu poate fi pentru dezvoltarea teatrelor...

L-am întrebat odată pe un asemenea petiționar, cînd va avea de gînd să înceteze cu mutatul...

Mi-a răspuns simplu: cînd voi fi mutat la București.

Texte... scumpe

Deosebite sînt satisfacțiile pe care le are cel care semnează textul, prezentarea, comperașul unui program de estradă, de muzică ușoară sau circ. În încăpătorea incintă a circului, mii de spectatori vin săptămînal pentru a aplauda un gen de spectacol, de mulți considerat ca „favorit”.

Poate într-o stagiune întregă, un text la un teatru de proză nu este auzit de atîția spectatori cîți se perindă, de pildă, pe băncile circului într-o săptămînă.

E lesne de înțeles că faptul e ispititor... din toate punctele de vedere. Ar fi deci firesc să asistăm la o avalanșă de texte spirituale și spumoase, incisive și satirice.

Și... nimic din toate astea. Parcă s-ar urmări să se legalizeze vechea prejudecată, potrivit căreia un spectacol de circ era din oficiu asimilat cu unul cabotinesc.

Dacă sute de mii de spectatori ascultă versuri de acest fel:

„pleacă fata la Sovata
ca să-și trateze ficata”

înseamnă că foarte puține lucruri s-au schimbat față de vechile numere ale circului din trecut. Circul sovietic ne-a dat o adevărată lecție de ce înseamnă „umor de arenă”. Nimeni nu va pretinde acestui umor subtilități rafinate, paradoxe și aforisme, ci doar suculența și decența genului respectiv.

Oare n-avem autori care ar putea înobilă acest gen? Cu zecile. Dar... am fost lămuriți de către cineva din conducerea circului că «actorii chemați să joace la circ pun condiția ca tot ei să fie și autorii textelor. Asta pentru ca... să-și completeze financiar „drepturile”». Vorba unuia dintre ei „ce nu face omul pentru o bucată de Chevrolet sau IFA...” Chiar și texte.

Această lipsă de curaj de a refuza textele ieftine și vulgare ale unor actori textieri nu este potrivită cu o „școală a curajului”, cum i se mai zice circului. E politica unei minime rezistențe dublată de desconsiderarea publicului.

Existența unor texte spirituale ar putea avantaja chiar și actori-netextieri și pe deasupra lipsiți de „prestigiul” unor vehicule cu patru roți. Cu texte spirituale s-ar putea porni la drum. Începutul e greu. Dar Circul de Stat trebuie să-l facă. Pentru că în cazul textelor pe care ni le-a prezentat pînă acum se schimbă „zicala”: scump dar... nu face!

R. S.

Pe marginea unui volum pentru copii...

Uneori, copiii se bucură de „privilegiul” după care ar tinji și cei maturi. Mi-am spus aceasta văzînd condițiile tehnico-grafice în care a apărut volumul *Cinci piese pentru teatru de păpuși*¹.

E un volum util și pentru micii lectori dar și pentru specialiști sau echipele amatoare, căci textele sînt însoțite de comentarii tehnice și regizorale competente, de indicații privind modalitatea de construcție a păpușilor. Copiii în cazul cînd nu vor deveni spectatorii pieselor publicate, se vor amuza în egală măsură devenind lectorii lor.

Cartea cuprinde cîteva piese originale, ca: *Bursucel învață carte*, piesă în versuri

¹ Editura Tineretului